

در خانه

چشم‌هایت را ببند و خودت را رها کن و به خدا بسپار!

با نفسی که در تن توست آرامش بگیر و به روح بال‌های سفید خوشبختی را هدیه کن و به او پرواز

کردن را بیاموز تا به سمت و سوی کلید خوبی‌ها که در آسمان هفتگانه رهاست برسد!...

قدری صبر کن. کجا؟!

خداوند همه را «ما» را آفرید نه «من». تنها نرو. دست دیگران را در دستانت بفشار و با خود به نشانی

همان در خانه ای ببر که سال‌ها گم‌گشته دل‌های خسته من و توست!

قطعه ادبی «در خانه» اثر دوست نوجوان هما خلقی از سبزوار